

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

SÍŤ PŘÍZRAKŮ

07

ONDŘEJ S. NEČAS

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*

Připravujeme:

8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*

Kladivo na čaroděje SÍŤ PŘÍZRAKŮ

Copyright © Ondřej S. Nečas, 2014
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2014
Cover Art © Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-217-4

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, oživlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Večer byl chladný, mlhavý, když zšeřelou ulicí procházela čarodějnice.

Pod nohama cítila chvění města, ten zvláštní, tiše pravidelný pohyb, jako záškuby podkožních svalů spícího zvířete, ochutnávala nohama dlažbu a ten dotyk ji naplňoval vzrušením. Síla prosakovala vzduchem.

Sklouzla tiše z úzkého chodníku, jenž se tu hádal o místo s přetíženou silnicí a tramvajovým ostrůvkem, rázem se ocitla v uličce řadových domků takřka vesnického typu. Průjezdy s plechovými vraty, hrubá stříkaná omítka, laciné plastové rámy oken zde postupně nahrazovaly poctivé dřevo a působily jako vetřelci. Zdálo se, že lampy tu svítí méně než v centrálních čtvrtích, svět se rozpíjel do sépiových barev a ulice podřimovala. Čarodějnice kráčela a šero jako by postupovalo spolu s ní. V jejích šlépějích se držel stín a zůstával na popraskaných dlaždicích jako inkoustové skvrny, jen zvolna blednul a při tom do sebe nasával světlo. Ve škvírách se leskly oči potkanů, lákaných zatuchlým pachem stínu, kteří sledovali kroky čarodějnice a nepatrně, ale jen vskutku nepatrně, vystrkovali hlavy ze svých úkrytů. Provázeli ji, jako by jindy doprovázeli vůz s odpadky, oči jim přímo svítily dychtivostí.

Sto metrů před sebou viděla chvátat štíhlou postavu. Cítila dosud její pach ve vzduchu, větrila krátkými nádechy a sledovala její stopu. Chvění čarodějnicí naplňovalo silou, bylo zřejmé, že magie má dnes v noci co nabídnout. Cítila se mocná, srdce jí vzrušeně tlouklo. A její kořist, stále nic netušící, kráčela jen pár kroků před ní...

Alena Černá spěchala a nohy v nových botách ji bolely. Bude to ještě trvat, než je dost prošlápne, aby se jí nezadíraly do nártu. Po celodenní práci vsedě za pultem v call centru to bylo jedno velké utrpení. Na chvíli se zastavila, aby zahýbala prsty a našla nějakou pohodlnější polohu, i když už věděla, jak zbytečná její snaha je.

A tehdy to ucítila.

Bylo to pod povrchem, chvělo se to a hledalo. Hledalo to ji!

Rozhlédla se, ale neviděla nikoho. Ulice byla prázdná. Přesto měla pocit, že ji někdo pozoruje. Viděla ale jen stín v místě, kde by být neměl. *Proč je ta část chodníku tmavší? Zamrkala.* Na okamžik se jí zdálo, že vidí shrbenou postavu a oči, které ji pozorují.

Potřásla hlavou. *Hlouposti. Jsem přetažená a ty mizerné boty...*

Pohlédla dolů a kolem nohou se jí něco mihlo. *Krysa!* Ucukla a hleděla do tmavé díry v živém plotu, kde zvíře zmizelo. Mezi větvemi viděla jen čistou čern. *Nesetmělo se nějak rychle?*

Vzhlédla a připadalo jí, jako by se stín pohnul. *Je blíž, nebo se jí to zdá?* Náhle téměř vykřikla leknutím, když se u jejího ramene pohnuly větve a na vrcholek živého plotu přistál havran, složil křídla a zadumaně se na ni zahleděl.

Vyrazila ostrým krokem ulicí. *Domů už je to jen kousek.* Ulice končila trávníkem a dětským hřištěm, pískoviště bylo opuštěné, ale na prolézačkách se roztahovala parta nějakých výrostků, kouřili, poštuchovali se, dívky sprostými slovy odrážely pozornost mladíků a zřejmě se všichni dobře bavili.

Alena je minula obloukem a zamířila ke skupince činžáků, pravačkou zabořenou v kabelce držela v dlani klíče a pepřový sprej.

* * *

Čarodějnice pochopila, že její kořist o ní ví. Znepokojilo ji to. Věděla, že by neměla riskovat, že se může vrátit jiný večer, má spoustu času. Ale lovecké vzrušení ji ovládalo, nedokázala se

přinutit k ústupu. Hlas magie ji obklopoval a šeptal jako skřípající trám, jako vroucí voda v kotli. *Běž, ulov ji, jsem tu s tebou. Je bezmocná a ty jsi silná. Já ti dám sílu.*

Kráčela rychle, téměř běžela, našlapovala tichými kočičími kroky, několik havranů se za ní vzneslo a sledovalo ji. Lampy pomalu skomíraly a obloha se potáhla těžkým mrakem, úplněk nad východním obzorem zcela zmizel v tmavém dýmu. Jeden z potkanů vypískl směsicí děsu a vzrušení a pár dalších se k němu přidalo. Táhli se za ní jako za hlasem flétny, tohle ještě nikdy nezažila. Fascinovalo ji to. Vdechla doušek magie a změnila se v dým, letěla nad trávnickem a stébla se pod ní vlnila. Kořist k ní stála zády a roztřesenými prsty se snažila odemknout domovní dveře. *Dobře...*

* * *

Alena se nemohla trefit do zámku, jak byly její prsty zkřehlé. Byl počátek listopadu a nebylo zas tak chladno, přesto se chvěla. Ve vzduchu se vznášel podivný pach, těžko rozeznatelný. Cítila, že ji někdo pozoruje, ale neotáčela se, věděla, že tam nikdo není. Neslyšela přeci žádné kroky. *Všechno jsou to jenom pocuchané nervy...*

Konečně se strefila a zkusila otočit klíčem, ale nešlo to. *Ty dveře zase zlobí.* Na krku ucítila závan chladného vzduchu.

Zatlačila kliku vzhůru a klíč se otočil, zámek cvakl a dveře vpadly dovnitř domu. Automatické stropní světlo ozářilo domovní vchod s oprýskanými schránkami a Alena v té chvíli spatřila ve skleněné výplni protějších dveří odraz tváře stařeny s šedýma očima bez zornic.

S výkřikem se obrátila s pepřovým sprejem v napřažené ruce, ale nebylo tam nic, jen prázdný vchod a tma venku. Honem se opřela do dveří, přetlačila brano a přibouchla je, přiblížila se tváří těsně ke sklu a vyhlížela ven. Světlo nad ní stále svítilo a bránilo jí zahlédnout venku víc než jen tmu.

Náhle přímo proti jejímu obličejí nalétl do okna plnou rychlostí havran, třískl do skla silou, která mu jistě zlomila vaz, sklouzl dolů a nechal za sebou černou šmouhu.

Alena uskočila, proběhla vnitřními dveřmi a zastavila se až u výtahu. Ten byl kdesi nahoře, na stisknutí knoflíku se líně rozjel k ní. Po chvilce světlo u vchodu zhaslo a obklopila ji tma, tady na chodbě už osvětlení nebylo automatické, musela by zmáčknout některý z vypínačů, jejichž oranžové doutnavky zářily ze tmy jako světlušky. Nejbližší byl asi pět kroků od ní.

Upírala oči na oranžový bod a odhodlávala se k němu vykročit, když náhle ztuhla. Bod zhasl! Jako by se před něj něco postavilo a zakrylo jí výhled. Cítila svůj vlastní dech, jak se jí zadržává v hrdle, něco jí svíralo hrudník a bránilo v nadechnutí. Napínala uši, zda neuslyší ze tmy nějaký pohyb, ale slyšela jen vlastní přerývané nádechy, o které se pokoušela její bránice, ostatní svaly byly ztuhlé hrůzou.

Za jejími zády zastavil výtah a plechové dveře se otevřely, světlo se rozlilo chodbou. Nic. Prázdno, jen velký pavouk seděl na vypínači, zakrýval doutnavku a skoro to vypadalo, že se jí vysmívá.

Zacouvala do kabiny a stiskla tlačítko pátého patra. Ostré světlo uvnitř působilo až nepatřičně, Alena si uvědomila, že stále ještě nemůže popadnout dech.

Výtah zastavil a vyplívl ji do prázdné temné chodby. Úzkost ji svírala a nechtěla ji pustit, šla jako robot ke dveřím a ruka s klíči se jí třásla. Pomyslela na Lucku a polil ji chlad. *Její dcera. Tyhle obavy si nesmí připouštět, nesmí! V bytě je bezpečno, je to její prostor, útočiště, stačí dostat se tam a všechno bude dobré. Pak se tomu zasměje.*

Odemkla, otevřela dveře a postava stála proti ní, temný obrys a mrtvé staré oči ve stínu. A zuby, falešné zuby se zablýskaly.

Mrkla a postava zmizela.

Tak tohle ne! Musí se dostat ke svým práškům, musí...

Rozsvítila a přibouchla dveře zády, byt ji vítal chladem a vůní rooibosového čaje od snídaně. Všechno bylo na svém místě. Všechno se zdálo být v pořádku, ale cítila, že není, cítila tu tíhu, to chvění...

„Lucko?“ Hlasivky jí přeskočily, takže to znělo spíš jako zasípání.

Nikdo neodpověděl.

V obýváku něco zašramotilo a světlo s prsknutím zhaslo. Něco se drápallo oknem dovnitř.

* * *

Klaudie Doskočilová nemívala tvrdý spánek. Byly dny, kdy neusnula vůbec, dokud nepohlédla na dno sedmičky červeného, podpořeného případně jedním či dvěma panáky vodky ve chvíli, když byly noční můry obzvlášť vytrvalé.

Dnes byla jedna ze vzácných nocí, kdy spala celkem dobře. Dokud nezazvonil telefon.

Vrhla rozespaly pohled na displej. Uviděla číslo, které jí nic neříkalo, a pak hned druhé, 21:27. *To je teprve půl desáté, kdy že jsem to šla spát?* Cítila se mátožná, chvíli nevěděla, kde je a co se děje, jako by ji vytrhli někdy uprostřed fáze REM, a ne krátce po usnutí. Ložnice byla tmavá a pustá, povytaženými žaluziemi prosvítaly odlesky pouličních lamp a pootevřeným oknem se vkrádala zima.

Konečně se Klaudivi podařilo natočit mobil správným směrem a přijmout hovor.

Do uší jí pronikla prázdnota, šumící tíživé ticho, a pak několik sípavých vzdechů úst přiložených těsně k mikrofonu.

Málem už hovor znechuceně ukončila, když ji náhle zarazilo jediné zašeptané slovo.

„Prosím!“

Byl to tenký dětský hlásek a zněl, jako by se snažil šepotem přehlušit příboj.

„Někdo tu je,“ pokračoval a byl to spíš strach než dech, co rozechvívalo hlasivky. „Někdo tu je!“

„Kdo je to?“ vykoktala Klaudivie. Stále se ještě úplně neprobudila a její empatické centrum mozku se trásló přívalem strachu a zoufalství, které se na ni z mobilu hrnuly.

„Znáte mou maminku,“ vyšeptal hlásek, „říkala, že kdyby se něco... Prosím, mám strach!“

„Kde jsi? Jak se jmenuješ?“ Klaudivie se snažila vnést do svého hlasu uklidňující podprahový tón, ale dost úsilí jí stálo už jen zachovat pevný hlas na slyšitelné úrovni.

„Jsem Lucie. Moje maminka je Alena Černá, znáte ji z...
vždyť víte. Potkaly jsme se.“

Nechtěla říct »z blázince«, ale lepší formulace ji nenapadla. Jasně, potkávaly se na skupinových terapiích, před pár lety, když... Klaudie si vybavila jedno z těch setkání, povídaly si s Alenou o rekonstrukci žižkovského vysílače, kde Alena donedávna pracovala a kam by se ráda zase vrátila. Procházely kolem školní zahrady, byl podzim a děti si hrály se spadáním listů. Přes plot se dívala holčička, asi deseti nebo jedenáctiletá, mávala na ně a Alena se na ni usmívala.

„Uklidni se, Lucko. Co se děje?“

„Někdo tu je! Přišli oknem a já...“

„Zavolej policii.“

„To ne...“

V té vypísknuté, zajímavé větě bylo všechno. Tohle dítě žije s matkou, která měla už párkrát vykročeno ke zbavení svéprávnosti. To všechno jen proto, že k ní promlouvali mrtví, občas, když to nečekala – ne každý se s tím dokáže vyrovnat. Tenkrát když se seznámily, byla docela v pohodě, ale Klaudie pochopila, že nedlouho předtím to s ní bylo o dost horší. Jak je na tom teď, nevěděla.

Ať už to, co přišlo oknem, bylo cokoliv, nebylo to z tohoto světa. A ať už to vzbuzovalo jakýkoliv strach, nebyl větší než ten, že vás někdo bude považovat za blázna. Kolikrát Luce asi matka šeptala – když přijdou, hlavně to neříkej doktorům, nikdo nesmí vědět, že je vidíš...

Byla v pasti, a tak zavolala jediné spřízněné duši, jediné osobě, s níž jí maminka dovolila mluvit. *Kdyby se něco stalo...*

„Řekni mi, kde jsi.“

„Ve skříni.“

Bože, ona volá ze skříně. Něco jí vlezlo do bytu a ona...

Naštěstí měla Lucie ještě dost rozumu, aby dodala adresu.

„Prosím, přijedete?“

„Už běžím. Jestli je to přízrak, zavři oči. A jestli... Nemáš tam po ruce sůl? Nebo aspoň...“

„Je tady!“ ozvala se sotva slyšitelně vyražená slova a hovor se přerušil.

Klaudie si už přes pyžamo natahovala kalhoty a bundu, jednou rukou se pokoušela dostat do kozaček a druhou znovu vytáčela poslední přijaté číslo, ale včas se zarazila. Když je někdo schovaný ve skříní a cosi po něm slídí, obvykle nechce, aby mu zazvonil mobil.

Raději vytočila číslo Felixe Jonáše.

Vzal jí to, až když byla u auta. Podle hlasu poznala, že nespál, jen podřimoval, nejspíš v křesle u televize. Celý on. Nikdy nebyl na flámování.

„Hoří?“ vykašlal.

„Jo.“ Jednou rukou zápasila s pásem a do telefonu rychle opakovala adresu, kterou jí Lucka dala. „Něco tam útočí na dítě. Přízrak nebo duch, nebo něco horšího, nevím.“

„A co my s tím?“

„Hele, ta holka nikoho nemá a je k smrti vyděšená. Jedu tam. Jestli se přidáš, dobře.“

Felix hleděl na hluchý telefon a konečky prstů si mnul čelo a dumal, jestli se třeba znovu neprobudí.

„Tři ku jedné, že je to past,“ řekl si nahlas sám pro sebe a šel hledat bundu.

* * *

Klaudie byla přesvědčená, že nejrychlejší způsob, jak projet městem, když opravdu spěcháte, je přísně dodržovat předpisy, takže k domu dojeli s Felixem současně.

„Jestli je to nějaká pitomost,“ přivítal ji, ale v té chvíli už oba věděli, že tomu tak není. Ve vzduchu se vznášel pach magie, syrový, prohnílý, jako starý močál, ze kterého vylovíte zčernalou větev, protrhnete škraloup, rozvíříte bahno a necháte vybublat nahromaděné plyny stoletého rozkladu. Právě takový pach se teď držel ve vzduchu. Tohle nebyla elegantní magie městských senzibilů a kouzelníků z katalogu, zázraky na počkání a tak dále, tohle bylo něco mnohem ohavnějšího. A mocnějšího...

Felix začíchal a se zájmem se rozhlédl ulicí. To místo vypadalo neškodně: betonové parkoviště, trávník, pár chuligánů na dětském hřišti, olámané keře.

„Někde je tu trhlina,“ tipoval.

„Ona tvrdí, že přišli oknem,“ namítla Klaudie.

„Který je to dům?“

Nečekal na odpověď. Vedl ho pach. Klaudie cupitala za ním a snažila se zachytit v telepatických proudech volání o pomoc, ale neslyšela nic než změř nesouvislých útržků. Ve městě je to těžké.

U dveří je vítal mrtvý havran a šmouha krve přes polovinu skleněné výplně. Dva vypasení potkani ohlodávali opeřenou mrtvolku a jen neochotně vyklidili pole.

Felix sáhl do náprsní kapsy, jako by chtěl vytáhnout brýle a podívat se zblízka nebo jako by sahal pro vizitku a chystal se dveřím představit. Vytáhl kus ocelové trubky, rozmáchl se a udeřil do skla. Roztříštilo se, ale nevysypalo. Druhým úderem protrhl ochrannou fólii, protáhl otvorem ruku a dveře otevřel.

„Které patro?“

„Nevím, snad... až nahoře,“ odhadovala Klaudie podle polohy zvonku.

Nejvyšší bylo šesté a tam neměli štěstí. O patro níž našli dveře s jmenovkou Černá.

„Znal jsem jednu Amálii Černou,“ pravil Felix. „Bydlela s přítelem, co se jmenoval Alois Huba. Na dveřích měli cedulku Černá – Huba.“

Klaudie mu věnovala chladný pohled.

„Zazvoníme?“

„Hm. Nakonec, proč ne?“ odvětil Felix a stiskl tlačítko zvonku.

Dveře se otevřely takřka vzápětí, pomalu a se zlověstným zaskřípěním. Alena Černá stála v předsíni ve tmě, jen zbytky záře venkovních lamp, přicházející z okna v kuchyni, vylupovaly její obrys. Zírala skrz ně a její tvář byla zkroucená, jako by se každý sval v jejím obličejí pokusil udělat jinou grimasu, ale žádný vlastně nevěděl jakou.

Felix stačil udělat jen dva tahy z ochranné runy, než otevřela ústa a z hloubky jejího krku se proti nim vyvalil oblak much.

Klaudie klesla k zemi a nahmátla první amulet, který jí přišel pod ruku, mouchy nad ní bzučely a dorážely jí do vlasů, páchly shnilým masem, ale to nebylo důležité, byly tu jen k odlákání pozornosti. *Musí tu být někdo, kdo Alenu drží, někdo, kdo se skrývá.*

Felix dokončil kouzlo a rozhodil do vzduchu špetku soli, magie se roztrhala o ostré krystalky, kouzlo se rozprsklo na střípky a ty se rozletěly všemi směry, mrak much instinktivně ucukl a rozpadl se. Klaudie u země zašeptala amuletu rozkaz, nebylo to žádné skutečné zařikadlo, jen uvolnění podvědomí a naladění mysli na správnou vlnu. Iluze se trhala, viděla stopy magie ve vzduchu, jako chapadla z černého kouře obtáčející Alenino tělo, vedly dozadu do stínu...

Felix to ale pochopil špatně, myslel, že Alena je brána, kterou přízraky pronikají, a rozhodl se řešit to zcela logicky – rozmáchl se pěstí a praštil ji do spánku.

„Ne!“ Klaudie ho nestačila zastavit.

„Nic jí není, jen si trochu pospí.“

„To není ona, musíme –“

Alena se zhroutila a zůstala viset ve vzduchu, roztočila se jak kosmonaut ve stavu beztíže a černé závoje ji obalily. Vzduch prudce ochladl, laciné tapety na stěnách se začaly kroutit a odlupovat, po zrcadle nad botníkem se rozběhly větvičky námrazy. Felix natáhl ruku a zastavil točící se ženu, jehličky kouzla se mu zasekávaly do kůže, ale tohle by sotva platilo i na někoho, kdo neprošel výcvikem inkvizice. V pravačce se mu znovu objevila trubka a její konec, pokrytý jinovatkou, přetnul černé cáry. Klaudie našla v kapse pár sušených listů kontryhelu, rozemnula je v dlani na prach a rozhodila vzduchem – nebylo to nic moc, ale mohlo to proudy magie aspoň na chvíli zmást.

Nezabralo to, spíše to vypadalo, že tím na sebe přilákala pozornost, něco studeného jí stisklo pod krkem a vecpalo se jí do úst, rozkašlala se a marně se pokoušela zkrehlými rty vyslovit aspoň jediné slovo obranné mantry, rozmazaným zrakem viděla Felixe, jak naráží na konec trubky vlněného kuličáka, polévá jej čímsi z kovové placatky, pak škrtl zapalovač

a předsíní vyšlehla záře ohně. Kouzlo zapištělo a stáhlo se, Alena prolétla dveřmi a zmizela ve tmě.

Klaudie klečela na zemi a kašlala, Felix výhruzně mával pochodní a od stropu se rozeznělo pípání požárního hlásiče.

Magie se rozplynula a její pach ustoupil, bylo cítit jen škvařící se vlnu. Felix nejprve zavřel hlavní dveře, pak vypnul hlásič, nakonec hodil svou improvizovanou pochodeň na zem, zašlapal oheň a chvíli si foukal na dlaň. Kovová trubka není na rukojeť pochodně to pravé.

„Jsi v pohodě?“

„Musíme najít tu holčičku,“ vykašlala ze sebe Klaudie.

Chtěl ji varovat, že za rohem může čekat něco dalšího, ale stejně by to asi nemělo význam, a navíc oba cítili, že pach magie zmizel. Jako by se utišil vítr a prach usedl, náhle to bylo všechno vzdálené a nereálné.

„Vyplašili jsme ho, zmetka,“ pochvaloval si Felix.

Klaudie rozsvítila v kuchyni, okno tam bylo dokořán a záclona povlávala ven. Po přízraku nebylo ani stopy, stejně jako po Aleně, jen poslední mouchy narážely do skla a zamotané bzúčely v zácloně.

„Lucko?“ zavolala Klaudie. „Už je to v pořádku, můžeš vylézt.“

Nic se neozvalo.

Přejížděla zrakem hrnce vytahané z poliček a rozsypanou mouku, všude byl nepořádek. O nic lepší to nebylo ani v pokoji.

„Někdo tu něco hledal,“ konstatoval Felix.

Dětský pokoj připadal Klaudii pustý, nebyly tu žádné květiny ani nástěnka se čmáranicemi, nic co by přiblížilo osobnost jeho obyvatelky. Přesto tu někdo byl, cítila strach a přerývaný dech.

„Lucko? To jsem já – Klaudie, volala jsi mi. Už se nemusíš bát.“

Skříň na šaty se pomalu otevřela a ven vykoukla holčička přesně jako z její vzpomínky. Očima naplněnýma hrůzou se rozhlédla, pak se dost nečekaně vrhla vpřed a skočila Klaudii kolem krku. Zabořila jí hlavu do ramene a vzlykala něco těžko srozumitelného. Klaudii zalila vlna něhy.

„To nic, už je to dobré,“ šeptala hlasem s uklidňujícími tóny.

„Kde je moje maminka?“ zavzlykala Lucie.

„Najdeme ji, neboj se,“ ujišťovala ji Klaudie.

Jo, možná bude na pár kusů, ale nejspíš ji najdeme, chtělo se říct Felixovi, ale udržel se. Rozhlížel se pokojem, obhlédl stůl s rozházenými pastelkami a tubami temperových barev vysypaných z krabičky – byly netknuté, jen červená byla vy-mačkaná až do dna a celá upatlaná.

Celé to bylo divné. Tohle nebyl žádný přízrak, který by si tu jen tak vyhodil z kopýtko, byla to cíleně probuzená magie, a navíc docela ostrá. Jestli ta létající ženská experimentovala s kouzly a něco jí nevyšlo, proč by prohledávala vlastní byt? A pokud opravdu někdo přišel zvenčí, proč by tu nejdřív udělal brajgl a potom ji unášel? Jedině, že by nenašel, co hledal...

„Poslyš,“ obrátil se na Lucku, „neměla tady tvá máma někde něco schované? Nějakou divnou sochu nebo šperk,“ napovídal, „něco, o čem by nechtěla nikomu říct, co to vlastně je...“

Lucie na něj koukala jako na někoho, kdo přišel na rande naslepo v převleku za King Konga.

„Co?“

„Nech ji,“ zasáhla Klaudie, „je v šoku.“

„Já se jenom snažím zjistit, kdo si chtěl v jejím bytě udělat sabat, místo abych si v klidu domova dal další gin fizz a ne-staral se o žádný...“

„Něco tu je,“ ozval se hlásek.

Lucka se vymanila z Klaudiina objetí, minula Felixe s trochu větším odstupem, než bylo nezbytné, a klekla si k radiátoru. V místě, kde trubky vstupovaly do podlahy, odhrnula cíp koberce a odhalila dutinu, zalovila v ní prsty a vytáhla na světlo zaprášený černý váleček.

„Ukaž,“ natáhl se Felix a Lucka ucukla. Držela váleček v pěsti a tu si tiskla k plochému hrudníku, kde jí fialovou tep-lákovou bundu zdobily barevné hvězdičky – pár let navíc a mohlo by to být docela sexy. „No tak neboj, my jsme ti hod-ní. Většinou.“

„Felixovi můžeš věřit,“ přidala se Klaudie medově. „Ne-nech se zmást tím, jak vypadá, je to dobrák od kosti.“

Lucka ještě chvíli váhala, až rezignovala a podala mu váleček. Byla to krabička od negativu, takové už se dnes v době digitálů často nevidí. Uvnitř nic nechrástilo.

Felix odloupl palcem víčko a podíval se dovnitř. Našel srolovaný kus papíru, zažloutlý, s tenkými linkami a okousaným okrajem, vypadalo to jako stránka vytržená před lety z kroužkového bloku. Opatrně jej rozložil. Jedna strana byla hustě popsaná drobnými runovými znaky, které při zběžném pohledu Felixovi nic neříkaly. Cítil z nich však nejistou hrozbu. Když se na ně díval, připadalo mu, že se mění – neviděl pohyb, ale jako by tam vždycky, když se zrakem vrátil k místu, které už viděl, najednou byly docela jiné znaky. Znal podobné nápisy, které uměly člověka zhypnotizovat jen tím, že na ně dlouho zíral, a tak raději list zase přeložil a vrátil zpět do krabičky.

„Tohle budeme muset pořádně prozkoumat.“

„Myslíš,“ nadhodila Klaudie, „že kvůli tomuhle...“

„Jasně že ne. Třeba jenom špatně odbočili. Pardon, to demoliční derby mělo být vedle, to je ale pech...“

„Co když se vrátí?“ zašeptala Lucka.

Klaudie honem vklouzla zpět do pečovatelské role.

„Neboj se. Nějak to uděláme.“

Felix tuhle frázi neměl rád. Obvykle znamenala komplikace a většinou se nakonec svezly na něj.

Radši ještě jednou obhlédl pokoj, jestli nenajde nějakou stopu. Zaujaly ho otevřené dveře – měly skleněnou výplň a cosi se mu na ní nezdálo. Pomalu je zavřel a odhalil tak jejich vnitřní stranu a na ní nápis vyvedený velikými rudými písmeny, která se roztékala do plačtivých stružek, efektněji, než by kdy dokázala krev. Takže záhada zmizelé tempéry je vyřešena, odškrtl si Felix spokojeně.

ASFIEL GEVA

„Co to je?“ hleděla na to Klaudie.

„Předtím to tam nebylo,“ oznámila Lucka. „To je krev?“ zeptala se, spíš zvědavě než vystrašeně. Nejspíš už z ní zděšení pomalu vyprchalo – děti mají tyhle věci hozené vždycky trochu jinak, myslel si Felix.

„Jen barva,“ odvětil. „Bohužel z tvých školních potřeb.“

„Jako ve *Strašidle Cantervillském*,“ pokývala hlavou Lucie, když zahlédla prázdnou tubu na stole.

„Ale co je to?“ nenechala se odbýt Klaudie. „Asfiel Geva?“

„Není to něco latinsky?“

„Mně to připadá spíš jako přesmyčka,“ mínila Klaudie.

„Tobě to něco říká?“ obrátil se Felix na Lucku.

Zavrtěla hlavou a šla zkontrolovat, co ještě na jejím stole došlo k úhoně.

„Tak abysme si to shrnuli,“ zabručel Felix, „něco vletí do bytu, dole nechá mrtvýho havrana, prohledá skříně, kromě jedné teda, nepodívá se k trubkám topení, což je školácká chyba, ale stačí tady barvičkama načmárat nápis. Pak chytí paní domu, trochu si s ní zalítá a unese ji do noci...“

Přerušil jej až vražedný Klaudiin pohled a vzlyky přicházející z Luciina směru, která stála otočená zády a trásla se jako podruh Bárta.

„No jo,“ pokusil se o chlácholivější tón. „Hele, já myslím, že kdyby ji to chtělo zabít, udělalo by to rovnou.“

Kupodivu tím nedosáhl žádného velkého zlepšení.

Klaudie ji objala a šeptala jí: „Já ti slibuji, že tvou maminku najdeme. Všechno se to vyřeší, uvidíš.“

Ani tahle fráze ale nevěstila nic dobrého.

* * *

Felix seděl v ratanovém křesle mezi háčkovanými polštářky a obdivoval tapety. Přesněji obdivoval, jak na tohle někdo dokáže denně koukat, a přitom se z toho nezcvoknout.

Výzdoba Klaudiina obýváku byla založená na nápodobě tradičních japonských dřevorytů, barevností přiblížených nátuře průměrného středostavovského Evropana, vytištěných na laciném bezdřevém papíře, podle všeho v Číně. Vázy se suchým rákosem, papírová svítidla, porcelánové misky a kadidlové tyčinky, vše v tržnicové kvalitě, tomu dodaly na stylivosti a jedince s vyšší mírou vkusu spolehlivě poslaly do kolen. Felix cítil jen mírné znepokojení.

„Už spí,“ oznámila šeptem Klaudie a tiše za sebou zavřela dveře ložnice.

„Jak dlouho si ji tady chceš nechat?“

„Uvidíme. Na pár dní to nebude problém...“

„Snad najdem nějakou její tetu, ne? Nebo někoho, kdo by se o ni postaral.“

„Myslím, že nikoho nemá. Vůbec nikoho, jenom mámu...“

„Heleď, nemůžeš si jen tak přivlastnit desetiletou holku. Musíš to někam nahlásit, co já vím, asi na sociálku...“

Klaudie se pokusila současně rozhořčeně křičet a šeptat. „Já ji nenechám zavřít do děčáku, ne po tom všem, čím si prošla, když její máma...“

„Co?“ zpozorněl Felix.

„Měla nějaké problémy,“ dokončila neohrabaně Klaudie.

„Jestli ji máme najít, budu o ní muset vědět všechno.“

„Jak to myslíš, my? Kam se podělo to tvoje »do ničeho se nemíchat, nechat jiným jejich problémy, starat se o sebe«?“

Felix procítěně vzdychl. „To je ten problém s dobrými skutky. Jakmile uděláš jeden, ostatní od té chvíle očekávají, že budeš dělat další a další, bez remcání, bez honoráře... Něco ti řeknu, nejvíc si lidi váží sobců. Jako že jejich čas musí být vážně vzácněj, ne jako těch nezištnějch dobráků...“

„To je jen věc pozitivní manipulace,“ mínila Klaudie. „I dobro musíš umět prodat.“

„Na mě to ale nezkoušej, buď tak hodná. Radši mi řekni, co je ta ženská zač?“

„Ona... Není žádná blbka, co se hned vyjuká.“ Klaudie cítila potřebu tohle vyjasnit. „Má vysokou, nějakou techniku. Dělal něco přes mobily, myslím pro radiokomunikace. Pak ale začala mít vize... Nejspíš z toho záření, dělala totiž přímo u vysílače,“ neodpustila si vyjádřit svůj environmentální postoj.

„To dneska nic neznamená,“ odvětil Felix, „záření je všude. Všechny ty mobily, jde to ze všech stran. A mikrovlnky to samý. Když si ohříváš oběd v mikrovlnce a voláš u toho mobilem, je to jako bys seděla přímo na anténě.“

„Pozoruj, že od jisté doby máš nějakou averzi k mikrovlnkám,“ poznamenala Klaudie.

„Ani ne. Můj vztah je k nim skoro stejný, jako mám ke špulcům nití, citronovému želé, babiččinu gramofonu, lidem v kómatu, pískovým bábovičkám, prostě k čemukoliv, co se mě pokusilo zabít. Říkám jenom, že takhle by musel mít vize úplně každé, kdo čirou náhodou netráví život dvacet metrů pod zemí.“

„No, ona patřila k těm vyvoleným. Ale zvládala to,“ dodala honem Klaudie, „líp než leckdo.“

„Jasně, to jsme viděli. Tak když už tady tu holku máš, tak z ní vytáhni, co o tom ví. Já zkusím zjistit něco o tom jménu.“

„A co ten papír?“ nadhodila Klaudie. „Připadá mi nejdůležitější zjistit, co to je a kdo po tom může jít.“

Felix znovu vytáhl roličku a vylovil papír na světlo. Znak tam stále byly, dost vybledlé, načmárané už před lety tenkou modrou propiskou, linky roztřesené a často přerušované.

„Je to nějaká zpráva?“ hádala Klaudie.

„Nemyslím, na to vyplňuje papír až moc dokonale. Tohle se nepsalo zleva doprava a shora dolů, to začneš v rozích a postupuješ ke středu. Obsah není jen ve znacích a jejich pořadí, ale i ve vzájemné poloze a v tom, jak se dotýkají. A je v tom kouzlo.“

„Ty víš, co to je?“

„Něco mi to říká, musím to ověřit. Taky bych mohl kousek toho papíru poslat jednomu známému chemikovi na analýzu.“

Klaudie nebyla přítelem míchání vědy a magie. „A co myslíš, že takový chemik může zjistit?“

„No, znáš je. Vlákna takový a onaký, stopy prachu, co se vyskytuje jen na jednom místě v republice... Nevím, chytám se stébla.“

„Myslíš, že je bezpečné to poškodit?“

„Ustříhnu jenom kousek, někde kde není text.“

Felix měl dojem, že se znaky začaly nesouhlasně vlnit. Radši je zase sroloval a schoval do krabičky.

2.

Čeněk Beran ležel na posteli a prohlížel si tělo nahé dívky, které spočívalo na pomuchlaném prostěradle vedle něj. Oddechovala mělce a přerývaně, její ztuhlé svaly sebou tu a tam lehce zaškubaly, nespala, zůstávala ve stavu napjatého polospánku, ze kterého ji mohl vytrhnout každý nepatrný zvuk či pohyb. Vychutnával si její přítomnost, jako by byla nějakým uměleckým dílem, obrazem slavného mistra, který po tvrdém boji získal v dražbě a mohl si jej pověsit do haly, k závisti všech návštěvníků.

Nedalo se říct, že by byli zrovna dokonalý pár – jí bylo devatenáct a jemu dvaasedmdesát, ale co na tom, užijeme darů, které máme, pomyslel si blahosklonně.

Jediným osvětlením v pokoji byla koule se světelnými diodami, které stále měnily odstín, přecházely od mléčně červené ke žluté a zelené, modré a fialové a zase zpátky, takže se náhle nedokázal rozhodnout, jakou vlastně má Marika kůži, jestli je spíš kávová, nebo kouřová, anebo bledá jako papír, viděl jen tmavší pruhy na zádech kopírující její žebra. Ležela na břiše, jen mírně k němu natočená zády, mohl obdivovat dokonalý tvar jejího zadečku, který bíle vystupoval z chloupků.

Její ochlupení vycházelo z tříselní oblasti, na bocích obkroužilo hýždě a setkalo se na zádech, kde vytvořilo hustší hřebínek, jako štětičky nějaké drahé jemné prachovky ze pštrosího peří, a pokračovalo dolů po ocasu až k tmavšímu střípačku na jeho konci, který sebou neustále lehce trhal. Bříško měla celé porostlé kratšími chloupky, které končily až pod nadry, na bocích vstupovaly do podpaží, potkávaly se na páteři, kde plynule navazovaly na dlouhou modrošedou hřívu vlasů, skrývající zašpičatělá ouška bez náušnic.

Pohládl ji a pozoroval stopu, kterou jeho ruka v její srsti vytvářela, chloupky poslušně uhýbaly a zase spadaly zpět. Zavrtěla se a hluboce zavrňela.

Cítil se vyčerpaný, ale přesto toužil dopřát si ještě malý doušek rozkoše z její blízkosti, přivoněl si k jejím lehce zpočným zádům a chytil ji kolem pasu. Prudce se otočila, opřela mu svá žlutá očka do tváře a zařala mu nehty do zad. Lidská poslušnost a zvířecí nenávisť v ní sváděly boj a jemu se to líbilo. Až prozře, bude se bát trestu za svou vzpurnost a netuší, že právě to od ní očekává a to mu přináší potěšení.

Pohládl její pružné tělo od krku až ke klínu, vycítila jeho spokojenost a odhalila ostré špičáky v úsměvu. Stiskl ji silněji a bolestivě na citlivém místě, zasyčela a kousla ho do krku, ale právě tak akorát – aby mu dala pocítit bolest, ale neprokousla kůži.

„Ty čubko!“ sykl jí do ucha a chytil ji za krk, mávala nohama a ocasem, ale ne tak silně, aby mu zabránila dokončit cokoli, co chtěl. Věděl, že by ho mohla zvednout nad hlavu a odhodit do druhého kouta místnosti, ale neudělala to, pořád ještě dokázala posoudit, co by jí pak čekalo.

Skoro si přál, aby to jednou zkusila.

Převalil ji na sebe a vychutnával si rychlý tep jejího srdce, její teplo a vůni, která tím rozrušením ještě zesílila, byla kořeněná a exotická jako indické kadidlo. Polibek s ní bylo jako napít se v džungli z květu naplněného deštěm, její sliny mu plnily vyprahlá ústa a její jazyk byl mrštný jako užovka.

Pak zazvonil telefon.

Byl nastaven tak, že jen několik lidí ho mohlo rozeznát, zbytek světa by ho mohl přimět tak maximálně k lehkému zavibrování. Čeněk Beran odstrčil Mariku, a protože dost rychle nepochopila, že hra je u konce, zlostně ji uhodil pěstí do brady. Zavrčela, schoulila se do klubíčka a vztekla po něm blýskala očima.

Přestal si jí všímat, vyhrabal se z postele a s tichým zaklepním hmátl po mobilu.

* * *

Roman Kubálek stál uprostřed místnosti a kolem něj ze tmy zářily tváře. Stovky tváří.

Protější stěny byly prohnuté a odshora dolů pokryté obrazovkami. Na každé z nich běžel nějaký televizní kanál, střídaly se, opakovaly a vytvářely vzory synchronně se pohybujících obrazů – tu párek detektivů honí teroristy v uneseném autobuse, tam zas známý kuchař předvádí smažení baklažánů, kreslení pubertáci bojují s duchy, populární bavič se směje svým vtípům, laboratorní experti zkoumají muže zabitého kartáčem na boty, zapomenutí herci objevují turistické krásy Bangkoku, jihoamerické krásy vzdychají nad intrikami svých sokyn v lásce...

Kubálek stál mezi nimi s přimhouřenýma očima, pohyboval se do rytmu blikajících stříhů a ruce měl pozvednuté, jako by dění dirigoval. Nebylo slyšet žádný zvuk, jen tiché šumění chladicího systému a lehounké šustění kožených mokasín v koberci z velbloudí vlny.

Nedíval se na to, co se na obrazovkách děje. Díval se za ně. Oči za zavřenými víčky mu těkaly po třpytivých dráhách, které se vykreslovaly na pozadí těch pohyblivých obrázků, elektrody v přilbě se mu tlačily do hlavy a stimulovaly už tak přebuzená centra mozku, kterými dokázal sledovat cestičky pozornosti vyvolané barevnými lákadly televizních iluzí.

Vnímal blízkost tisíců diváků zahleděných do obrazovek, upřeně zíral do nepokojných obrazů a cítil jejich pohledy. Každý z nich nabízí kus své duše, své pozornosti, svého vědomí, škemrá o dávku rozhýbaných scén, kašírovaných dramát a šmíráckých prožitků, vnucuje bezduché krabici všechny emoce, které jeho okoralé nitro vyždímá.

Cítil je. Byly to zástupy prázdných myslí připravených nechat se bavit, dojímat, pohoršovat, strašit, napínat či jen tak kolébat ve známých a předvídatelných seriálových dialozích, rozehrávat emoce bez vlastní námahy, bez níž se ve skutečném světě žádné emoce prožít nedají.

A ty pocity se zhmotňovaly. Měnily se v křišťálovou tekutinu, stékaly spleť hadiček, skapávaly do skleněné ampulky. Cítil její pálení na zátylku. Byla to esence představ, touha věřit iluzím, bezmocná oddanost laskavým lžím falešného a krás-

ného televizního univerza. Cítil souznění s tisícem duší, bral si jejich pocity, jejich vzrušení, koncentrovaný roztok euforie, rozrušení, překonaných zábran, všeho, co nazýváme emocemi. Sléval to, destiloval a nechával stéct do lahvičky.

Zvonění telefonu vtrhlo do toho barevného ticha jako zubní vrtačka do Chopinova *Nokturna 9*.

Roman Kubálek mávl ovladačem a všechny obrazovky zbledly. Postál pár chvil ve sterilním světle a těžce oddechoval, pak si urovnal kravatu a sáhl do kapsy saka pro mobil.

3.

Felix Jonáš si nepotrpěl na brzké vstávání, ale stávalo se, že ho některé ráno cosi přímo hnalo ven z postele. Dobrá, občas to byly štenice, ale to jen když musel vzít zavděk ubytováním pod svůj standard, jinak to byl takový ten pocit prvního dne zbytku života – pocit, že svět není úplně na hovno, protože vás zrovna výjimečně nikdo nechce zabít, démon, kterému musíte sloužit, si na vás už nějaký čásek nevzpomněl, síla, která rozežírá magii a chystá se roztrhat svět na kusy, zatím nepokročila tak moc a možná ten závod nakonec prohraje s globálním oteplováním... Všechny důležité starosti jsou zkrátka v ten den jaksi bledší a toho by se mělo využít a nemarnit vzácný čas.

Mít případ, na kterém může ukázat světu, jak moc je dobrý, aniž by mu u toho někdo držel nůž na krku, to nebyla špatná věc, dokonce i ve světle té teorie o dobrých skutcích. Možná je to všechno důsledek podprahového působení Klauddie, která se ho tak moc snažila přesvědčit, že musí přidat ruku k dílu – ale co: *žiješ jenom dvakrát, no ne?*

A tak se musel snažit, aby vypadal dostatečně nevrle, když ráno opět překračoval práh Klauddiina bytu – nebyl důvod ji ještě povzbuzovat.

Na základě nepořádku a papírových tašek rozházených po podlaze mu jeho detektivní smysl prozradil, že děvčata si přivstala a stihla už zařídit nějaké nákupy.

„Lucka neměla nic na sebe,“ vysvětlila Klauddie, jako by se před Felixem potřebovala nějak ospravedlnit za provětrání vlastní peněženky. „Nemůže se tam přece vrátit.“

Felix obhlédl jmenovanou v nové mikině s kapucí – zářivě žluté s fialovými nápisy, které nedokázal rozluštit, ale určitě to bylo něco hodně *in*. Vlasy měla stažené čelenkou z plastu,

který měl připomínat filigrán, na krku jí visel jakýsi medailon ve tvaru bronzové tepané lahvičky, náušnice z drobných rubínů k tomu vůbec neladily.

Zřejmě zaznamenala Felixovu přítomnost, ale všechnu pozornost teď věnovala Klaudiinu notebooku; uštědřovala vražedné údery nevinnému touchpadu a na obrazovce proskakovaly stránky iTunes. K notebooku byl připojený přehrávač empétrojek, ještě pořádně nerozbalený, a blikal jako o život.

„Móda je dneska holt náročnější než u nás za mlada,“ okomentoval to. „Co stahuješ?“ pokusil se zahájit konverzaci.

„Jenom pár písniček,“ odvětila Lucie.

„Chtěla jsem, aby přišla na jiné myšlenky,“ zapojila se Klaudie didaktickým tónem, který měl Felixe varovat, aby se zdržel nemístných poznámek. Nikdy to nefungovalo.

Naklonil se blíž a přejel zrakem seznam, kterým se krmil hladový přehrávač.

„Jo jiný myšlenky... Screaming Trees,“ četl, „Megadeth, RATM, ZZ Top... Tobě se líbí ZZ Top?“

„Jo, jsou boží,“ osvětlila Lucie. „Něco jako Zeppelíni, jen ne tak uplakaní.“

„No, ne že bych ti to neschvaloval, ale k tomuhle se musí dojít postupně. Začneš Michalem Davidem, pak projdeš přes Spice Girls k Rihanně, pak možná Genesis nebo Lady Gaga... To je přirozenej vývoj a nemůžeš ho jen tak narušit, jinak to na tobě nechá následky. Jenže vy dnešní mladí chcete všechno hned...“

Lucie nespouštěla oči od blikajícího displeje.

Klaudie po něm vrhla další pohled, dotlačila ho do kuchyně a zavřela dveře.

„Co si myslíš, že děláš?“ osopila se na něj.

„Co děláš ty?“ vrátil jí to. „Ta holka je úplně zblblá.“

„Jenom jsem ji trochu uklidnila. Když máš někoho zbavit hnusných zážitků, uděláš to přes to, co se mu líbí. Převeďeš jeho obavy na příjemnou vlnu, jednoduché staré touhy ti dají pocit uspokojení...“

Mluvila rychle, příliš rychle, až jí slova splývala, jako by si sama nechtěla něco připustit.